

Jack Deere

Frângere
și
HAR

O autobiografie

Traducere de Raluca Mirăuță

Copyright © 2018 by Jack S. Deere

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Even in Our Darkness*.

Publicată cu permisiune din partea The Zondervan Corporation
L.L.C., un imprint al HarperCollins Christian Publishing Inc.

Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru
Cornilescu, cu excepția celor precizate.

NTR – Noua Traducere Românească

Frângere și har – o autobiografie

Jack S. Deere

Copyright © 2019 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEERE, JACK

Frângere și har – o autobiografie / Jack Deere ; trad. de Raluca

Mirăuță. - Oradea : Casa Cărții, 2019

ISBN 978-606-732-135-7

I. Mirăuță, Raluca (trad.)

821.111

Traducerea: Raluca Mirăuță

Editarea: Dorin Gabriel Mureșan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Aprecieri pentru *Frângere și har*

Nu se întâmplă prea des, însă, din când în când, apare o astfel de carte captivantă, de o sinceritate profundă, neliniștitoare și memorabilă. Nu am putut să o las din mână. Este o lectură devastatoare, incitantă și necesară, care îți schimbă peisajul sufletesc.

Ann Voskamp, autoarea cărților *Calea frângerii* și *O mie de daruri*, incluse pe lista *New York Times* a celor mai bine vândute titluri

Frângere și har ne dezvăluie durerea vie, sfâșietoare, frumusețea, taina și harul pentru care au fost create sufletele noastre. Nu am găsit, pe aceste pagini, platitudini religioase sau idei eterice, abstracte, ci doar dovezi ale harului și ale iubirii lui Dumnezeu, revărsate constant asupra unei familii, deopotrivă în clipele fericite și în cele de durere imensă. Am rămas realmente șocat de vulnerabilitatea și transparența acestei cărți, care a născut în mine dorința de a trăi și mai mult în lumină, după cum Dumnezeu este lumină. Cartea de față va fi, nu mă îndoiesc, o încurajare pentru dumneavoastră, și mă rog să vă încălzească inimile și să le sensibilizeze față de iubirea pe care v-o poartă Cristos.

Matt Chandler, pastor responsabil cu învățătura în The Village Church și președinte al Acts 29 Network

Fiecare dintre noi trecem prin perioade întunecate, când circumstanțele ne sunt potrivnice și nu avem idee unde ar putea fi Dumnezeu. Este una dintre cele mai dureroase experiențe imaginabile pentru un om. Jack Deere vorbește într-un stil vulnerabil, sensibil și onest despre povestea sa de viață și despre întunericul prin care a trecut, atât împrejurul său, cât și în propriul suflet. Însă, dincolo de toate, el îndreaptă privirea cititorului spre Dumnezeu care este mereu prezent și care nu încetează să ne susțină.

Dr. John Townsend, autor inclus de *New York Times* în lista autorilor cu cele mai bine vândute cărți

Îl cunosc pe Jack Deere de aproape patruzeci și cinci de ani. Sau, cel puțin, credeam că îl cunosc. Citind cartea sa de memorii, am ajuns să îl înțeleg cu adevărat, pentru prima oară, pe vechiul meu prieten. Am plâns. Mi s-a tăiat răsufarea. Am râs. Și L-am lăudat pe Dumnezeu. Căci istoria vieții lui Jack este, de fapt, o poveste despre prietenia cu un Dumnezeu mânat de o dragoste și o credincioșie neclintite, fie că ne aflăm pe vârf de munte, fie că umblăm prin valea umbrelor.

Sam Storms, pastor al Bridgeway Church din Oklahoma City și fost președinte al Evangelical Theological Society

Cum am putea găsi rostul suferinței și al răului din lumea noastră și cine este Dumnezeul cel bun care îngăduie așa ceva? Cartea aceasta, puternică și tulburătoare, face pași importanți înspre răspunsul pe care îl așteptăm cu toții. Superb și sfâșietor scrisă – și atât de captivantă, încât nu vei dori să o mai lași din mână – povestea aceasta este povestea tuturor. Dacă măcar câțiva dintre noi am putea fi la fel de transparenți și de onești precum este Jack Deere aici, lumina lui Cristos ar străluci mult mai vizibil în cultura noastră, întorcând spre El multe inimi înfometate.

Eric Metaxas, autorul cărților *Miracles, If You Can Keep It* și *Martin Luther*, incluse pe lista *New York Times* a celor mai bine vândute titluri

Splendida autobiografie a dr. Jack Deere este o lectură obligatorie pentru orice persoană provenită dintr-o familie disfuncțională. Avem – ne demonstrează Jack – posibilitatea minunată de a primi acea pace care întrece orice pricepere, chiar și atunci când circumstanțele ar dicta altminteri.

R.t. Kendall, autor a peste cincizeci de cărți și fost preot al Westminster Chapel

Ne-am îndrăgostit de Scott, fiul lui John Deere, fără a visa măcar vreodată că de aici se va naște o relație de prietenie cu Jack și Leesa. Etalându-și cu sensibilitate și mult curaj propria viață, Jack ne arată ce înseamnă frumusețea în imperfecțiune și iubirea distilată prin suferință.

Nancy Duarte, director executiv și autor
Mulți pastori își scriu memoriile, însă niciunul nu a scris o asemenea carte de memorii. Jack Deere ne poartă într-o lume a „aristocrației evanghelice” – la fel de viciată și de răscolită de probleme ca toate celelalte pe care noi, creștinii, le privim adesea cu superioritate –, după care ne azvârle în torentele unei familii pe cale să se dezintegreze, prinsă în vârtoarea unei tragedii năprasnice. Sensibilă, curajoasă și transparentă, scrierea lui Jack răsună de o bucurie efervescentă și de o durere mistuitoare. Am citit ultimele șaptezeci și cinci de pagini cu un nod în gât și cu ochii înlăcrimați. Chiar înainte de a termina lectura, aveam deja în minte o listă de prieteni cărora plănuiesc să le trimit cartea. Dacă aș putea, aș expedia eu însumi câte o copie fiecărei persoane care citește aceste rânduri. Așa de bună este!

Lynn Vincent, autoarea cărților *Same Kind of Different as Me* și *Heaven is for Real*, incluse pe lista *New York Times* a celor mai bine vândute titluri

Este o poveste intimă, care spulberă orice iluzie că viața poate fi definită de religia omului. Îl cunosc pe Jack Deere și îi cunosc familia de mai bine de treizeci de ani. L-am privit și i-am fost alături pe parcursul unora dintre evenimentele istorisite în carte. Povestea este adevărată. Iubirea lui Dumnezeu răzbate întotdeauna prin întuneric.

Dudley Hall, autor și președinte al Kerygma Ventures

Mă simt privilegiat că am avut șansa să văd această carte trăită, înainte de a fi fost scrisă. Mentorul meu, Jack Deere, mi-a arătat prin exemplul personal cum să îmi găsesc desfătarea în prietenia lui Dumnezeu, în cele mai întunecate zile. Povestea aceasta insuflă speranță, nu îndulcind realitatea, ci prezentându-ne cu măiestrie o realitate transcendentă – frumusețea lui Dumnezeu, chiar și atunci când trecem prin întuneric.

Michael Rowntree, pastor senior al Wellspring Church,
North Richland Hills, Texas

*Lui Scott –
mulțumesc pentru râsete, mulțumesc pentru lacrimi și
mulțumesc pentru rugăciunile înălțate la altarul ceresc.
La revedere deocamdată, Scotty fiule,
dar numai pentru o vreme.
Cu drag,
Tata*

1

În dimineața zilei de 31 decembrie 2000, priveam cum un sicriu de carton alb înaintea pe banda transportoare, spre pântecul unui Boeing 757, alături de celelalte bagaje. Trupul din sicriu era al fiului meu. Și-l jucase la ruletă de prea multe ori.

Cu douăzeci și unu de ani în urmă, îl văzusem izbindu-se de tocul unei uși. Ciocnirea i-a scuturat căpșorul blond și l-a făcut să cadă în fund. Mi-am ținut răsuflarea, pregătindu-mă pentru un urlet zdrăvăn. Nici pomeneală! Fiul meu a sărit în picioare, a râs și a pornit în goană spre următorul obstacol.

Pe măsură ce Scott a crescut, ciocnirile nu au mai fost neapărat de natură fizică, însă deveniseră o constantă. Când, în clasa a doua, învățătoarea i-a dat o temă pentru acasă care nu i-a plăcut, băiatul a mototolit foaia și a aruncat-o peste umăr.

A dat de gustul drogurilor în parcare bisericii noastre, cam pe când intra în pubertate. Dar nu a permis niciodată ca disfuncția adicției să îi răpească cel mai de preț dar: abilitatea de a-i face pe oameni să se îndrăgostească, pur și simplu, de el.

Pe polițiști îi îndupleca doar cu un zâmbet. Ori de câte ori era prins beat sau drogat cu marijuana, scăpa cu un avertisment. Altădată, oferindu-se să tundă peluza unui prieten, își făcea rost de un adăpost pentru următoarele șase luni. Iar glumele îi aduceau invitații la cină.

Pe lângă șarmul său înnăscut, Scott era și norocos – de obicei. Când mașina sa a fost făcută zob în urma unui accident, iar amicii care îl însoțeau s-au ales cu oasele rupte, el a plecat de la fața locului fără nicio zgârietură.

Scott avea, periodic, câteva luni de abținere, însă, în cea mai mare parte a timpului, trăia de la o doză la alta. Iar noi trăiam de la o criză la alta.

Într-o zi, pe când avea douăzeci și unu de ani, mi-a povestit despre un vis în care se făcea că murise și zăcea în poziție fetală. Totul păruse atât de real, încât simțise cum sufletul îi iese din trup și privește în jos, spre propriul cadavru. Se trezise surprins că era încă în viață și că stătea în aceeași poziție fetală, precum în vis.

— Ce crezi că înseamnă visul ăsta, tată? m-a întrebat. Și de ce m-am trezit oare în poziție fetală?

I-am răspuns fără ezitare. Eram familiarizat cu asemenea avertismente ce ne parvin în timpul nopții, spre a străpunge indiferența ceasurilor noastre de trezie.

— Înseamnă că, dacă nu te schimbi, vei muri, i-am spus.

— Vreau să mă schimb.

— Știi că o vei face, Scott.

Au urmat câteva săptămâni de abținere, timp în care mama lui și cu mine ne-am agățat cu dinții de speranța că, poate, de data asta, va dura.

Cam la un an după visul cu pricina, Scott a venit acasă de Crăciun. După cină, și-a vârât capul pe ușa sufrageriei și ne-a anunțat că iese în oraș cu prietena lui.

Atunci l-am văzut zâmbind pentru ultima oară.

Mi-a spus:

— Noapte bună, tată!

— La revedere, Scott, i-am răspuns.

Pe dată, o istorisire stranie mi-a fulgerat prin minte. Cu câteva ore înainte de a muri, Abraham Lincoln își luase la revedere de la garda sa de corp. Oare de ce i-am spus „la revedere” lui Scott, în loc de „noapte bună”? Presimțirea nu avea, parcă, nicio

noimă. Părea că nu mai consumase nimic, în ultimele câteva săptămâni. Se înscrișese la colegiu. A doua zi, dimineața, soția mea avea de gând să meargă cu el la Target pentru a-i cumpăra veselă, o cuvertură și produse de curățenie pentru noul său apartament din Bozeman, o localitate aflată la vreo 500 km est de casa noastră din Whitefish, Montana.

În dimineața următoare, stăteam în sufragerie, lângă șemineu. Deasupra poliței de lemn erau agățate două trofee de elan – primul exemplar vânat de mine cu pușca și primul exemplar vânat de mine cu arcul. Scriam pe laptop la cea mai recentă carte, când concentrarea mi-a fost spulberată de zgomotul unui DVD player stricat. Se auzea din camera lui Scott.

Am urcat la etaj și am deschis ușa.

Apoi, am făcut stânga împrejur și am fugit spre telefon.

„Respiră?” m-a întrebat operatorul de la numărul de urgență.

Cuvântul *nu* îmi stătea blocat în gât. Nu-l puteam rosti. „Nu” însemna că nu îl pot aduce înapoi. „Nu” însemna că nu avusesem credință. „Nu” era definitiv.

Dar acesta era adevărul.

„Nu”, am spus.

Imediat am dat fuga la etaj, pentru a încerca să îmi readuc fiul la viață.

După ce paramedicii au așezat trupul fiului meu într-un sac pentru cadavre și l-au luat din casă, împreună cu soția, cu frațele și sora lui Scott, am coborât de pe muntele unde locuiam și ne-am cazat într-un complex hotelier din apropiere. Nu puteam dormi în locul unde Scott pierduse ultimul pariu, învârtind cilindrul unui revolver.

M-am trezit în camera de hotel, când soarele se strecura pe lângă marginile draperiei. Sub puterea obișnuinței, am început aceeași rugăciune pe care o înălțam în fiecare dimineață, de câțiva ani: „Tată, ai gri...” Apoi, mi-am amintit. Cuvântul *grijă* mi-a rămas în gât. Pur și simplu, nu puteam să îl rostesc.

Mi-am reprimat un râset disprețuitor.

Nu eram dispus să Îl abandonez pe Dumnezeu, însă aveam impresia că El mă abandonase. Nu reușeam să împac teologia pe care o știam cu coșmarul prin care trecea familia mea. Doar fiii risipitori se întorc acasă mereu, nu-i așa?

Credeam că viața lui Scott e în siguranță, grație promisiunilor lui Dumnezeu și a rugăciunilor mele. „Domnul să îți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima”, a scris odinioară împăratul David. Oare nu mă desfătasem îndeajuns în Dumnezeu? Sau poate mă înșelasem în ceea ce privește dorințele inimii mele?

„Cere și ți se va da”, le-a spus Isus ucenicilor Săi. Cerusem în fiecare zi, ani la rând. Și nu numai că cerusem, dar și crezusem din tot sufletul. Potrivit spuselor lui Isus, dacă crezi în făgăduințele Sale, acestea se vor împlini. Oare credința mea nu fusese îndeajuns de puternică? Sau poate erau doar promisiuni deșarte?

Vreme de zeci de ani, predicasem că taina suferinței scapă aproape întotdeauna înțelegerii noastre. Ușor de spus – până când m-am văzut zdrobit sub povara acestei taine. Nu știam cum să scap de apăsarea ei altfel decât refugiindu-mă acolo unde crescusem. Prin urmare, cu trupul lui Scott în compartimentul de bagaje, iată-mă în zborul Delta Airlines 757, străbătând ca o săgeată cerul înspre sud, spre a mă ascunde în mijlocul unui grup de necunoscuți. Atunci însă, un glas s-a făcut auzit peste șocul și tulburarea din sufletul meu. Era atât de firav, atât de efemer, încât poate că îl născosisem chiar eu.

Ține-mă de mână, mi s-a părut că-mi spune.

Cu greu mi-am închipuit mâna aceea întinsă spre mine.

Însă era acolo și acolo fusese întotdeauna – călăuzindu-mă prin căminul îmbibat de ură al copilăriei mele, desființând tiparele familiale de zădărnicie și pauperitate, și distrugând, pas cu pas, iluzia că aș putea câștiga prin propriile puteri acele daruri pe care doar ea mi le putea aduce.

La început, totul era pustiu și gol, însă Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor adânci, întunecate și involburate.

Apoi, El a spus: „Să fie lumină!”

Dumnezeu a văzut că lumina era bună. Deși întunericul nu era bun, El i-a îngăduit să rămână pe pământ. Însă a despărțit întunericul de lumină. Luminii i-a spus „zi”, iar întunericului, „noapte”.

Iar pe pânza imensă a nopții a aruncat stele, stele care ne pot sluji drept indicatoare, dar și care ne aduc aminte că lumina străpunge întotdeauna întunericul.

Am înaintat în vârstă, iar noaptea vieții mele a început să se apropie. Însă cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu încă răsună, mereu mai puternică, pe măsură ce biruiește timpul și spațiul.

Când mă deschid față de această lumină, sfârșitul îmi pare mai degrabă un început, o primă licărire a zorilor care se lățește tot mai mult, până când totul strălucește sub soarele amiezii.

Și tot ce văd este frumusețea Lui.